

Skills:

- Listening
- Speaking
- Reading
- Writing
- Interaction
- Vocabulary
- Grammar
- Mediation
- Pronunciation
- Intercultural
- Plurilingual

ICT tools used: ElevenLabs, DeepL, Flīngā.

Duration in minutes:

- 15-30
- 30-60
- 60-90
- 90-120
- 120+

Will students be marked for this activity? Yes

Timing: 1 lesson at the start of the academic year (or at the end).

Description of each stage of the activity:

- Learners read or listen (the teacher reads it out loud, or is converted into an audio through a text-to-speech tool such as ElevenLabs) the text in either Ukrainian or German [for the original texts, see Annex 1 and 2]
- Afterwards they translate it into their mother language with the help of DeepL.

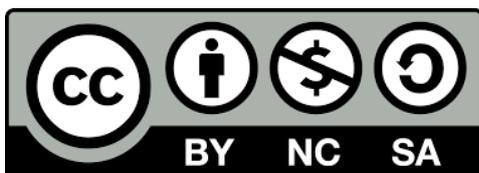
- Then they evaluate the quality of the AI translation.
- They correct/revise it, using the help of DeepL, and more concretely by looking at the different translation options it offers. In doing so, they detect and reflect upon translation inaccuracies.
- Then, they introduce the revised translation into ElevenLabs to transform speech into audio.
- They evaluate ElevenLabs' text-to-speech conversion for inconsistencies and deviation from the norm, particularly regarding pronunciation.
- After editing both the written translation and the text-to-speech conversion in their translation language, they share it with the other groups.
- They critically discuss the two processes, arguing for their translation options and pointing out ElevenLabs text-to-speech conversion's mistakes.
- They receive feedback and produce the final translation version accordingly.

Potential challenges/problems:

- Learners may not be able to give their opinion if they are not familiarized with Ukrainian culture or the culture the text is about in case the learning activity is adapted to another case.
- If they are not familiar with the original text language, they might not recognize the problem in AI translation, pronunciation, etc.
- If they are not familiar with AI, they might not be able to evaluate it right.

Post-evaluation of the activity:

- Create a short post-activity survey about the learning activity outcomes (<https://flinga.fi/s/FYVRX2E>) and give them results about their editing work
- Let them find similar texts about other countries.

Attribution: Original activity from “Use of ICT in support of language teaching and learning (ICT-REV)”, European Centre for Modern Languages of the Council of Europe. www.ecml.at/ictrev

Annex 1: Original Text in Ukrainian

DER WEG DER UKRAINE ZUR UNABHÄNGIGKEIT
ШЛЯХ УКРАЇНИ ДО НЕЗАЛЕЖНОСТІ

SCHTSCHEDRYK: EIN LIED, DAS EIN IMPERIUM ÜBERLEBTE

ЩЕДРИК: ПІСНЯ, ЩО ПЕРЕЖИЛА ІМПЕРІЮ

VON VALERIA B.
17 J. / VINNITSIA

„Schtschedryk“ ist nicht nur ein berühmtes Weihnachtslied. Es ist ein Symbol der ukrainischen Kultur, die seit Jahrhunderten ums Überleben kämpft. Der Komponist Mykola Leontowytch widmete sein Leben der Musik – und wurde dafür von einem sowjetischen Agenten ermordet.

Am Anfang des 20. Jahrhunderts war die ukrainische Kultur in Gefahr. Die russische Zarenherrschaft verbot die ukrainische Sprache und unterdrückte Musik, Literatur und Traditionen. Trotzdem lebten viele Volkslieder in den Dörfern weiter. „Schtschedryk“ ist ein altes ukrainisches Neujahrslied (eine sogenannte Schtschedryk), das schon in vorchristlicher Zeit gesungen wurde. Es erzählt von einer Schwalbe, die dem Bauernhaus Glück und Wohlstand bringt. Mykola Leontowytch bearbeitete dieses einfache Lied zu einem musikalischen Meisterwerk. Er arbeitete über 20 Jahre an der Komposition, verbesserte Melodie, Harmonie und Struktur. 1916 wurde „Schtschedryk“ zum ersten Mal in Kiew von einem Universitätschor aufgeführt. Die Zuhörer waren begeistert. Das Lied klang einfach – und gleichzeitig magisch und kraftvoll. Doch nach der Revolution von 1917 und der Besetzung der Ukraine durch die Bolschewiki begann die sowjetische Regierung, ukrainische Künstler zu verfolgen. Im Januar 1921 kam ein sowjetischer Agent namens Afanassij Selentschenko ins Haus von Leontowytch. Er gab sich als Reisender aus. Am nächsten Morgen erschoss er den Komponisten – direkt vor seiner Familie. Das war kein Zufall. Es war Teil einer gezielten Politik: Die Sowjetunion wollte die ukrainische Kultur zerstören. Intellektuelle, Lehrer, Musiker – viele wurden verfolgt und getötet. Doch Leontowytchs Musik überlebte. In den 1920er Jahren reiste der ukrainische Dirigent Olexander Koshyz mit einem Chor durch Europa und die USA. Sie sangen „Schtschedryk“ – und das Lied faszinierte das Publikum. 1936 schrieb der ukrainisch-amerikanische Komponist Peter Wilhousky einen englischen Text. So wurde „Schtschedryk“ zu Carol of the Bells – einem der bekanntesten Weihnachtslieder der Welt. In der Sowjetunion wurde das Lied jedoch verboten. Der Name Leontowytch wurde verschwiegen, seine Musik galt als „nationalistisch“ und gefährlich. Stattdessen förderte die Propaganda russische oder sowjetische Lieder. Wie im Dokumentarfilm „Schtschedryk gegen den russkij mir“ von Suspilne Kultura gezeigt wird, ist das Lied heute mehr als Musik: Es ist kultureller Widerstand. Die Sowjetunion hat Leontowytch getötet. Doch sie konnte seine Kunst nicht töten. Solange „Schtschedryk“ gesungen wird, lebt die ukrainische Seele weiter.

«Щедрик» – це не просто різдвяна мелодія, знайома усьому світу. Це символ української культури, яка століттями бореться за своє існування. Його автор, Микола Леонтович, віддав життя за музику, яка стала частиною світової історії.

На початку ХХ століття українська музика перебувала під загрозою. Російська імперія забороняла українську мову та культуру, але народні пісні передавалися з покоління в покоління. «Щедрик» – це давня українська обрядова щедріка, яку співали ще в дохристиянські часи. Вона розповідала про приліт ластівки, що приносить господарю добробут і достаток. Такі пісні співали під Новий рік (за старим календарем він припадав на 13 січня), бажаючи родинам щастя. Микола Леонтович узяв цей простий мотив і перетворив його на справжній шедевр. Він працював над обробкою майже 20 років, вдосконалюючи гармонію, поліфонію та мелодійну структуру. Перше виконання «Щедрика» відбулося у 1916 році в Києві хором Київського університету. Публіка була вражена: мелодія здавалася простою, але водночас потужною та заворожуючою. Після української революції 1917–1921 років і захоплення України більшовиками радянська влада почала переслідувати митці. Леонтович, як видатний представник української культури, опинився під загрозою. У січні 1921 року в дім Леонтовича у селі Марківка прийшов більшовицький агент Афанасій Зеленченко, видаючи себе за подорожного. Наступного ранку він застрелив композитора на очах у його сім'ї. Це було не випадкове вбивство, а частина цілеспрямованої політики СРСР зі знищення української інтелігенції. Радянська влада прагнула стерти українську культуру, і Леонтович став однією з жертв. Але його музика пережила вбивць. Попри радянську цензуру, українська музика вирвалася у світ. У 1920-х український хор Олександра Кошиця виконував «Щедрик» у Європі та США. Пісня зачарувала слухачів. У 1936 році американський композитор українського походження Пітер Вільховський написав до неї англійський текст – так з'явилася Carol of the Bells. Відтоді ця мелодія стала світовим символом Різдва. Але в самій Україні «Щедрик» намагалися знищити. Радянська влада не тільки замовчувала ім'я Леонтовича, а й забороняла виконувати його твір. Українців змушували співати радянські псевдонародні пісні, щоб стерти сліди справжньої культури. Як показано у фільмі «Щедрик проти русского міра», ця пісня стала частиною інформаційної війни. Росія століттями намагалася знищити все українське, але «Щедрик» довів, що справжнє мистецтво не можна вбити. СРСР убив Леонтовича, але його пісня живе. І поки звучить «Щедрик», Україна пам'ятає.

Annex 2: Original Text in German

DER WEG DER UKRAINE ZUR UNABHÄNGIGKEIT

ШЛЯХ УКРАЇНИ ДО НЕЗАЛЕЖНОСТІ

DIE ORANGE REVOLUTION

ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ

VON DMYTRO R.
16 J. / KYJIV

Die Orange Revolution in der Ukraine fand von Herbst 2004 bis Anfang 2005 statt. Sie begann als friedlicher Protest gegen massive Wahlfälschungen bei den Präsidentschaftswahlen 2004. Die Bürger forderten ehrliche Stimmenausszählung, transparente Wahlen und demokratische Reformen.

Der Konflikt entbrannte zwischen den Anhängern des regierungsnahen Kandidaten Wiktor Janukowytsch, unterstützt von Präsident Leonid Kutschma und dem Kreml, und den Anhängern des Oppositionskandidaten Wiktor Juschtschenko, der von demokratischen Kräften und einem großen Teil der Gesellschaft unterstützt wurde. Im Kern ging es um die Wahl zwischen einem autoritären Regime und demokratischen Veränderungen, verbunden mit dem Kampf gegen Korruption und der Annäherung an Europa.

Die Proteste begannen am 22. November 2004 auf dem Maidan Nesaleschnosti in Kiew. Hunderttausende Menschen nahmen teil, die Farbe Orange – Symbol von Juschtschenkos Kampagne – prägte die Bewegung. Die Revolution endete mit der Wiederholung der zweiten Wahlrunde am 26. Dezember 2006, in der Juschtschenko gewann.

Obwohl politische Streitigkeiten zwischen Juschtschenko und Julia Timoschenko die Reformen erschwerten, blieb die Orange Revolution ein wichtiges Symbol für den Kampf der Ukrainer für Freiheit und Gerechtigkeit. Janukowytsch kehrte 2010 an die Macht zurück, was später die Revolution der Würde 2013–2014 auslöste und den pro-europäischen Kurs der Ukraine festigte, trotz anhaltender russischer Aggression.

Помаранчева революція відбулася в Україні восени 2004 – на початку 2005 року. Вона почалася як мирний протест проти масових фальсифікацій під час президентських виборів 2004 року. Громадяни вимагали чесного підрахунку голосів, прозорих виборів та демократичних реформ.

Конфлікт виник між прихильниками кандидата від влади Віктора Януковича, підтримуваного тодішнім президентом Леонідом Кучмою та Кремлем, і прихильниками опозиційного кандидата Віктора Ющенка, якого підтримували демократичні сили та значна частина суспільства. Суть протистояння полягала у виборі між авторитарним режимом та демократичними змінами, боротьбою з корупцією та курсом на євроінтеграцію.

Протести почалися 22 листопада 2004 року на Майдані Незалежності в Києві й інших містах, зібравши сотні тисяч людей. Символом революції став помаранчевий колір кампанії Ющенка. В результаті переголосування другого туру 26 грудня 2004 року перемогу здобув Ющенко.

Хоча політичні чвари між Ющенком і Юлією Тимошенко обмежили ефект реформ, Помаранчева революція залишилася важливим символом боротьби українців за свободу та справедливість. У 2010 році Янукович повернувся до влади, що призвело до нових протестів – Революції Гідності 2013–2014 років, після чого Україна обрала чіткий курс на євроінтеграцію, незважаючи на триваючу агресію Росії.

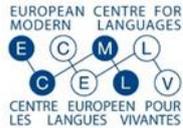

© 2005

EUROPEAN UNION

EUROPEAN CENTRE FOR MODERN LANGUAGES
CENTRE EUROPEEN POUR LES LANGUES VIVANTES

COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE